

Η ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ,

ΤΟΜ. Ε΄.

ΑΡΙΘ. 50.

Συνδρομή προκληρωτέα,
 διὰ τοὺς ἐντός τοῦ Κράτους ἀνά
 12 φιλί. Σελ. 2
 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4
 διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Γρ. 20.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἡ γραμ-
 μὴ ὁδ. παλαιούς 3.
 Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα
 εἰς τὸ Τυπογραφεῖον ΚΕ-
 ΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
 Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς
 τὸν ἐνταῦθα Συντάκτην τῆς
 εἰ α ο λ α π ο θ ῆ κ η σ ο.

Κεφαλληνία 30 Δεκεμβρίου, 11 Ἰαννουαρίου 1862.

ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1862.

Ὅστις ἔμπορὴ ἕνας σὲ ὄλους νὰ χαρίζη,
 Καὶ στὸν ἴδιον καιρὸ νὰ μὴν τοὺς δίνῃ,
 "Ποιὲ" εἶναι κακία νὰ ξεχωρίζῃ,
 Ἐναὶ καὶ τοὺς ἄλλους νὰν τσ' ἀφίνη.
 — ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ —

Μικροὶ, μεγάλοι, γέροι καὶ νεοί·
 Σερνικοθήλυκοι, πλούσιοι φτωχοί,
 Κάθε κομμάτου, κάθε φατριάς,
 Ἐλάτε ὄλοι ἐδῶ μὲ μίας·
 Ἐμεῖς σᾶς ψάλλουμε τὰ κάλανδά σας,
 Ἐμεῖς σᾶς δίνουμε τὸ μ π ο ν α μ ᾶ σ α ς,
 Κοντᾶ μου ἐλάτε καὶ ντρομοχθήτε,
 Ὅλοι στὸ ΔΙΑΟΛΟ, νὰ ζεσταθῆτε,
 Σὰ μὲ τὰ χιόνια, καὶ μὲ τὸ κρύο
 Ἐξεμουτρήσανε τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ!

ΚΥΡΑΔΕΣ ὄμορφαις, σᾶς προσκυνούμε,
 Τί νὰ σᾶς δόσουμε; τί νὰ σᾶς ποῦμε;
 Ἀπλώστε πάρτε ὅτι σᾶς κάνει,
 Ὅτι αἶς λείπει, κ' ὅσο σᾶς φθάνει·
 Καὶ μᾶς ὡς τόσο σᾶς εὐχομᾶστε,
 Ποτὲ ποτὲ νὰ μὴ γεράστε·
 Ἄχετε νεγιότη νᾶχετε γειῶ,
 Νὰ μὴ πωθεῖτε, τόσα καλά.
 Νὰ μὴ χερρίζετε, ἀν ἀγαπάτε,
 Καὶ νὰ χερρίζετε, ἀν πιθυμᾶτε.
 Παιδιά, ὅστις θέλετε, πολλὰ νὰ κάνετε,
 Κ' ὅστις δὲ θέλετε, νὰ μὴν προσθάνετε.
 Χοροὺς καὶ θεάτρα, κ' ἄλλα παιγνίδια,

Συρμούς, φορέματα, νέα στολιδία·
 Καὶ τῶν ἀνδρῶνε σας νὰ μὴν ἀδειάζουνε,
 Ποτὲ ἢ πούρσαις ὅσα ξεδιάζουνε·
 Σ' ὅτι τοὺς λέτε νὰ σιωπαίνουνε,
 Καὶ σὰ κα π ρ ῖ τ ζ ι α σας νὰ μὴν ἐμβαίνουνε,
 Τὰ μαλακόφια σας νὰ σᾶς φουσκόσουνε,
 Καὶ σὰν ὄμπροῦλαις, ὄλα νὰ πλόσουνε.
 Κ' ὅσ' εἶσθε ὄμορφαις, κ' ὅσ' εἶσθε νεῖα
 Νᾶσαστε πάντα ἔσοταί, θερμαῖς·
 Σὰ μὲ τὰ χιόνια καὶ μὲ τὸ κρύο
 Ἐξεμουτρήσανε τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ!

ΚΟΠΕΛΑΙΣ ὄμορφαις καὶ σεῖς ἐλάτε,
 Νὰ σᾶς φιλέψουμε, σὰν πιθυμᾶτε.
 Ἐλα μὴν ντρέπεσθε, μὴν κοκκινίζετε,
 Εἴμαστε οἱ ἴδιοι! δὲ μᾶς γνωρίζετε;
 Μὲ στὸ κανεῖστρι μας, μ' ὄλο τὸ θάρρος,
 Ἀπλώστε, ἔγνοια σας, δὲν εἰν πρὸς βάρος.
 Τί ξεκαρδίζεσθε ἀπὸ τὰ γέλοια...
 Μᾶς ἐξεχάσατε τάχατες τέλεια;
 Ἐχοῦμ' ἀπ' ὄυλα ὅτι γυρέψετε!
 Μὴ χασομέρια, ὄμπρὸς διαλέζετε!
 Ἐδῶ κουτζῶνες, ἐδῶ κουφέτα
 Πανάχια ὄραϊα, κυττάζετε τα!·
 Ἐδῶ βιβλία καὶ λεξικά...
 Πῶς δὲν τὰ θέλετε; τί συρρά!·
 Πᾶνε χαμένα τὰ ἐξοδά μας...
 Δὲν νοστιμεύεσθε τὸ μπουναμᾶ μας;
 Μᾶχομε κ' ἄλλα! — ὄρστε χαρτιά,
 Πόχουν μπαστοῦνια, πόχουν σταθιά·
 ὄρστε ἀπὸ κῆνα πόχουν καρδιάς,
 Εἰν ὄλαις χερρίζετε, ἀν ἔχετε ἐμπεύθηκη
 Ἀγάλα, ἀγάλα καὶ μᾶς μᾶς
 ὄλαις λαβένετε, μὴ σόση βία!
 Ἐχοῦμε μ π ρ ὀ μ π ο λ α!· ἀγάλα.. ἀγάλα!
 Θὲ νὰ μᾶς σπάσετε, τὰ ματογάλα!

Θὰ μᾶς τὰ κάμετε ὅλα σαλάτα!
 Ὄρστε κορδέλαις, γιὰ τὸ λαιμό σας,
 Ὄρστε γιὰ κείνο, ὄρστε γιὰ κειρό σας!
 Ὄρίστε ἐλαστικό γιὰ χ ρ ι ν ο λ ί ν α,
 Ἐδῶν καὶ ποῦδρα ἀπὸ τ ἡ φ ί ν α.
 Μπὰ συφορά μου, τοῦ καχομοῖρι...
 Μοῦ τὸ γυρίζετε ὡσάν κλοντήρι!
 Ὄρστε καὶ π ί π α ι ς, ὄρστε καὶ φρόκους
 Τί θὰ μοῦ δώσετε, γιὰ τόσους κόπους;
 Πέντε στὰ 'μάτια μου!.. καιγῶ 'να 'μόνο
 Ἔτσι γιὰ νάχετε τὸν καλὸ χρόνο!
 Καὶ τὰ βιβλία μου τὰ Ἑλληνικά μου,
 Τὰ Γαλλικά μου καὶ τὰ Ἀγγλικά μου,
 Τί νὰν τὰ κάμω; ἀκοῦς κεφάλια!
 Νὰ μὴν τὰ θέλουμε! ἀγάλια-ἀγάλια!..
 Μὴν τὰ χαλάτε, ἄσετα! ἄσετα!..
 Θὰν τὰ βουλιάζετε, πιάσετα-πιάσετα!
 Ἄ δὲν ἤξέρετε, οὔτε τί λένε!
 Μαῦρες κοπέλαις... ἄλλοι σᾶς φταῖνε!
 Ἀκοῦς τὸν Ὀλενδορδ τὸν κλασικόνε!
 Τὸν Πὸπ τὸν πρώτονε τοῦν ποιητῶνε!
 Ἀκοῦς τὸν Γόλσμιθ, νὰν τὸν πετοῦνε!
 Ἀκοῦς τὸν Μπαίρων, νὰν τὸν γελοῦνε,
 Τὸν Βουτουμάνο μας... νὰν τὸν κλοτζᾶνε!!..
 Μαῦρα μας ἐξόδα ἄδικα πᾶνε!..
 Τώρα χαρίσματα δὲν ἔχομε ἄλλα,
 Ὅλα τ' ἀρπάξετε μικρά-μεγάλα!
 Τώρα ἐξεγνοιάσαμε, καὶ ἀρχινούμε
 Τὰ κάλαντά σας νὰ σᾶς εἰπούμε:
 Ὅσαις μυαλὰ 'χετε νερουλιασμένα,
 Ὅσων τὰ στήθεα εἰν φλογισμένα,
 Ἐκερὰ νὰ πῆζουνε, νὰ δροσισθοῦνε,
 Τὰ στήθεα τ' ἀχαρα, μὲ τὸ κρῦο ποῦνε.
 Ἐρωτες νάχετε τρεῖς τῆ 'βδομάδα,
 Καὶ νὰν τοὺς πιάνετε ὅλους ἀράδα!
 Ἄλλον νὰ πιάνετε, ἄλλον ν' ἀφίνετε,
 Σὰν παιγνιδάκια, γιὰ νὰ ξεδίνετε!
 Νάχετε τρόπους, νάχετε χάρι,
 Ναῦρετε γάμους χωρὶς παζάρι,
 Γαμπροὺς νὰ εὐρίσκετε, γιὰ δυὸ παραδες,
 Καὶ νὰ χηρεύετε γιὰ δυὸ 'βδομάδες.
 Ἀσχημαῖς, ὁμορφαις, καλαῖς-κακαῖς
 Νάσαστε πάντα θερμαῖς ζεσταῖς,
 Σὰ μὲ τὰ χιόνια, καὶ μὲ τὸ κρῦο
 Ἐξεμουτρήσανε τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ.

—ο—
 ΓΙΑΤΡΟΙ, ἀπλόσετε καὶ σεῖς ἐδῶ
 Πάρτε ὅ,τι εὑρετε, γιὰ τὸ καλὸ.
 Ἐδῶνε ἡ Ἀ λ ἡ θ ε ι α ἡ δραστικὴ
 Ποῦ ξεθυμαίνει κάθε χολή
 Στομαχικῶνε καὶ τουνιὸ
 Καὶ ἀντιφάρμακο γιὰ τὸ χ τι χ ι ὸ
 Πᾶνει τὸ βήχα, κι ὅποιονε γγίξει
 Τονε λερόνει μὰ τον σφογγίζει,

«Ἦσ' Ἐλευθερίας, νάτε φωνή.»
 Πάρτε τα ὅλα! εἶνε καλὰ,
 Εἶνε ἀξετίμωτα κινήτικα!
 Μὴν τὰ 'τραπήτε, τὰ κολοκύθια!
 Χρησημευθῆτετα μὲ τὴν Ἀ λ ἡ θ ε ι α.
 Τί ἄλλο θέλετε, ἢ νὰ σᾶς ποῦμε
 Τὰ κ ἄ λ α ν δ ἄ σ α ς; ἰδοῦ ἀρχινούμε:
 Κόψιμο, θερμαῖς καὶ γαστρικαῖς,
 Πόντες, χολέραις καὶ εὐλογιαῖς,
 Καὶ μητρικόφλατα, καὶ νευρικά,
 Κί, ὅσᾳχει ἡ φύσι, τόσα κακά.
 Νὰ ἀνεβένετε, νὰ κατεβένετε,
 Ἄλλοι νὰ 'μβένετε, ἄλλοι νὰ βγένετε!
 Σὰ μὲ τὰ χιόνια, καὶ μὲ τὸ κρῦο
 Ἐξεμουτρήσανε τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ.

—ο—
 Ἔσεῖς ΜΠΑΚΑΛΙΔΕΣ, ἐλάτε, ὅλοι,
 Ὅσους κι' ἂν ἔχη τὸ Ἀργοστόλι,
 Θὰ σᾶς χαρίσουμε, γιὰ τ' ἀλμυρά σας,
 Γιὰ τὰ λουκάκια, γιὰ τὰ τυριά σας,
 Ἐνα θηλύκομα Ἀ λ ἡ θ ε ι ν ὸ,
 Πάρτε τὸ ὅλοι κι' εἶνε φεινὸ!
 Κ' ἐτῆ σαρδέλαις, μὲ τὴν Ἀ λ ἡ θ ε ι α
 Θὲ νὰ πουλεῖτε, καὶ τὰ βεβίθια
 Μὲ τὴν Ἀ λ ἡ θ ε ι α, καὶ τὰ φασούλια
 Μὲ τὴν Ἀ λ ἡ θ ε ι α, κι' ὅσα σακούλια
 Τέτοια σᾶς μείνουν, κι' αὐτὰ πουλιόνται,
 Ἢ πατσαοδρες πολὺ-ζητεῖόνται.
 Ἐλάτε πάρτε τα, γιὰτὶ θυμόνω,
 Εσφορτοθῆτε με, γιὰτὶ κρυόνω!
 Σὰ μὲ τὰ χιόνια, καὶ μὲ τὸ κρῦο
 Ἐξεμουτρήσανε τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ!

—ο—
 Σεῖς ΥΠΟΦΟΦΙΟΙ, ἐλάτε ἐδῶ,
 Ἐλάτε ὅλοι, νὰ σᾶς χαρῶ,
 Μάλιστα ὅσ' εἰσαθε τῆ' Ἀ λ ἡ θ ε ι α ς φίλοι!
 Νὰ σᾶς φιλέψουμε, νὰ φᾶν κι' οἱ σκύλοι,
 Ἐλάτε ὅλοι, ἐδῶ τριγύρο,
 Νὰ σᾶς τραβήξουμε χαρτιὰ μὲ κλῆρο.
 Ἄσος! μπαστοῦνι Ἀρχιατροῦ
 Τρεῖς ἐπετάχθητε; εἶνε μανοῦ
 Δὲν τὸ ἐξεδούλευσε τάχα ὁ καυμένος
 Μὲς' τῆ' δημόσιας θέσε ριμμένος;
 Καὶ δὲν ἐντρέπεσθε, σὰ σὲ μαντζοῦνι,
 Ὅλοι νὰ τρέχετε γιὰνα μπαστοῦνι!
 Γδέστε κοντζίνι! δέκα δηνέρι!
 Δὲν εἰν τὸ σύμβολο ποῦ σᾶς συμφέρι;
 Κί' ἄλλο κοντζίνι, τὸ δυὸ σπαθί,
 Δὲν εἰν καὶ τοῦτο καλὸ χαρτί;
 Ἄσος τ σ ἡ κ ο ὑ π α ς, κι' αὐτὸ καλὸ
 In vino Veritas, λέει τὸ ρητό!
 Μία μῆτρα! γδέστετῆ, τὰ παραμύθεια,
 Ὅποιος εἶν ἄρα, περὶ τὰ ρηθῆσεν.
 Ποῦς πῆνέ θέλει, νὰ γένη Πά πα ς,

Κί' ἄς ἦνε νάνος καὶ φακανάπας ;
 — Δόσμου τη Ἐμένανε, Ἐμένα δόστη !!!
 Ἐλα μὴν τρώεσαι, ὄροτηνε ὄροτη !
 Κάλιο σου ἦτανε, βρε Δημοκράτη,
 εἰς τὸ κεφάλι σου νάχης καν—τι
 εἶνε τὸ κάλυμα ὁποῦ σοῦ πάει,
 ὄντας συσκέπτεσαι μὲ τὸν Τ — !
 Καλοῖ μου φίλοι δὲ εὐχαριστήσεθε,
 Πῶς εἶνε χάρτινα παραπονιέσθε ;
 Μάχετε ἀδικο νὰ μουρμουρίζετε,
 ὅπως ἐσπείρετε ἔτσι θερίζετε.
 Χαρτιά ἐδόσετε, χαρτιά ἐλάβετε,
 εἰς τὸ παζάρι κανεῖς δὲ βλάβεται!
 Θέλετε κί' ἄλλα, χῶρια ἀπὸ τοῦτα,
 Μὴ σὰς χρειάζεται, καμμία μπαρμποῦτα ;
 Γιὰ νὰ μὴ βγάλετε ξεσκεπασμένα,
 Ἐκεῖνὰ τὰ μούτρα ποῦ ν γνωρισμένα ;
 Ὅστε μπαρμποῦταις, καὶ φοβεραῖς !
 εἶν οὐλαις χάρτιναις Ἀλήθειναις.
 Τί μασκαράδα ξυλοδετόρωνε,
 Δημοκρατίογατροεμπόρωνε ! ..
 Ἔτσι ντυμένοι, τώρα λιγάκι,
 Χορέφετέ μας τὸ γαῖτανάκι.
 Ἄντε ἢ μόμελαις !!! ἄντε ἢ μαριόλαις !!!
 Μὲ τί sussiego, χορεῦσιν οὐλαις !
 Ποῦ σχοινοβάτες, ποῦ τσαρλατάνοι,
 Οὔτε ὁ Λομπάρδος δὲ σὰς τὴν κάνει !
 Σὰς ἐφιλέψαμε σὰ μὲ μίζηθρα.
 Σὰς ἐδαφτίσαμε στὴν κολομβήθρα,
 Τί νὰ εὐχηθοῦμε γιὰ τὸ καλοῦ σας
 Νὰν τ' εὔρετ' ὄλο τοῦ χρόνου ὀμπρός σας ;
 Τιμὴ νὰ εὔρετε μὲ τὴν Ἀλήθεια,
 φήμαις καὶ δόξαις καὶ πλοῦτι πλήθει,
 Μὲ τὴν Ἀλήθεια νὰ γνωρισθῆτε,
 Μὲ τὴν Ἀλήθεια νὰ ἐκλεχθῆτε !
 Μὲ τὴν Ἀλήθεια γρόσια νὰ βγάνετε,
 Κί' ἀφοῦ τὰ φάτε, καὶ ξεθυμάνετε.
 Καλοῖ μου φίλοι μὴν ἐντραπήτε,
 Μὲ τὴν Ἀλήθειαν νὰ σκουπισθῆτε.
 Καὶ τῆς Ἐνώσεως πέτε Addio
 Τώρα ποῦ ἐπρόβαλαν τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ !

—ο—

Αἱ ! ΔΗΛΩΜΕΝΟΙ, τί νὰ σὰς δόσουμε
 Νάμαστε φίλοι, νὰ μὴ μαλόσουμε ;
 Μία σημαία, γιὰ νὰ μπόρῃτε
 καὶ σεῖς, μὲ τ' ἄλλους, ὀμπρός νὰ βγῆτε.
 Ἐχέτε μία, ἴσια μὲ χθές,
 Πούταν τὸ σῶδρακο τῆς Φατιμῆς,
 καὶ εφοδόσατε νὰν τὴν ἀπλόσετε
 Μὲ τὴν Ἀλήθειαν, μὴν τὴν λερώσετε !
 Πίστε σημαία ! γδεστε μὲ χάρι
 Πῶς ἱστορίσαμε τὸν καθελάρη
 καὶ ἀποκάτουθε κερὶ τὸ ῥητὸ
 εἰ μουνά, εἴμαι καὶ θάμαι γώ.
 Σὰς τίνε φτυάσαμε μὲ τὴν Ἀλήθειαν,

Δὲν εἶνε φέμματα καὶ παραμύθεια,
 εἶνε τὸ σύμβολο ὁποῦ σὰς πάει,
 ῥωτῆστε ἂ θέλετε, καὶ τὸν Τ —
 καὶ τώρα ὅπ' ἔχετε Ἀλήθειαν ἢ
 καὶ σεῖς σημαία, πλατεῖα ἀνοικτῆ,
 ἔβγατε, ἔβγατε εἰς τὸ χορὸ
 Ἐλα μὴν ντρέπεσθε, νὰ σὰς χαρῶ !
 θέλετε ἀσφάλια μὴν γκρεμισθῆτε
 ὀμπρός τὸν ὄγλο, καὶ ντροπισθῆτε ;
 Σὰς εὐχομᾶστε νὰν τὴν πτύχετε,
 Γιὰ νὰ σωπάσετε, καὶ νὰ μὴ βήχετε.
 Κί' ἄλλους ἀσφάλισαν μὲ τὴν Ἀλήθειαν
 Κί' ὄξου μὲ τὸ λμη πετοῦν τὰ στήθεια,
 Κί' ἔχουν στὸ νοῦ τους μίαν ἀβαρέαν
 Μὲ τὴν Ἀλήθειαν, ποῦ θάνε ὠραία !
 λοιπὸν τί στέκεσθε ἀγκωνιασμένοι,
 Ἐνῶ ὀπίσω κανεῖς δὲ μένει ;
 Τρέξετε ὅλοι ν' ἀσφαλισθῆτε.
 Κί' ἀμὰ χορέψετε νὰ ζεσταθῆτε,
 Σὰ μὲ τὰ χιόνια, καὶ μὲ τὸ κρύο
 ἔξεμουτρήσανε τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ !

—ο—

Σεῖς ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙ ὁποῦ στὴν πάλη,
 Τώρα θε νάβγετε χωρὶς κεφάλι,
 Νάτε βελλάδα ποῦνε καλῆ,
 Τί ; σὰς πειράζει ἂν εἶν χαρτί ;
 Στὴ ράχι Ἐνωσις, εἶνε γραμμένη,
 Μὲ τὸ ταμεῖο, καὶ πλουμισμένη
 εἶνε σταῖς πούρσαις μ' ἄλλα πολλὰ...
 Βάλτετη, βάλτετη μ' ἐλευθερίαν.
 Δὲν καταδέχεσθε ; τί δὲ σὰς πάει,
 Κόψιμο... ράψιμο... μιανοῦ Τ — ! ;
 Μ' ἂν δὲν φορέσετε τέτοιες βελλάδαις
 Πῶς θὰ πιτύχετε γιὰ βουλευτάδες ;
 Σὰς εὐχομᾶστε ὅλοι νὰ μείνετε,
 Στὴν ἐκλογὴ μας στήλοι, κί' ἀφίνετε,
 Νὰ σὰς ὑβρίζουνε μὲ τὴν Ἀλήθειαν,
 Τί σὰς πειράζουνε τὰ παραμύθια ;
 Ἐχέτε ἐλπίδες, καὶ ἂν sperando
 καὶ σεῖς τελειόσετε ὅλοι caaa..ntando
 Νὰ μὴν τὰ χάσετε, μὰ ἐκδικηθῆτε
 Μὲ τὴν Ἀλήθειαν... ὅπως μπόρεῖτε.
 Σκάλαις καὶ δρόμοις νὰ μὴ βαρυσάστε,
 καὶ μεταξύ σας νὰ μὴ γελοῦσαστε.
 Σφίξτε τὰ χεῖρα σας, καὶ ντρομοχθῆτε,
 Ἀντάμα ὅλοι νὰ ζεσταθῆτε.
 Σὰ μὲ τὰ χιόνια, καὶ μὲ τὸ κρύο
 ἔξεμουτρήσανε τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Τὸν Ἰακώβουτον κί' ἐνὶ πρῶτῳ ἐβόμῃ,
 Μὲ τὴν Ἀλήθειαν, ποῦ δὲν γέροουμε,
 Ἄχ ! τὸ τεράστιο νάγαμε κερὶ
 τὸ δαχτυλεῖδι τὸ θαυμαστὸ,
 Πῶψαλλε ὁ Ἀρίστος, π' ὅποιος τὸ φόρει
 Ὅλα τὰ πράγματα νὰ βλέπη ἐμπόριε

Στὴ φυσική τους, κί ἀληθινή τους,
 Κί ὄχι στὴν ψεύτικη καταστασί τους·
 Ἦθε τὸ δόσουμε τοῦ ἔξοχωτάτου,
 Ἔτσι γιὰ χάρισμα καὶ μπόνα μάτου.
 Μὰ σὰ δὲν τόχουμε, τὰ κάλανδά μας,
 Θὲ νὰν τοῦ ψάλλουμε, μὲ τὰ σωστά μας:
 Λοιπὸν τοῦ εὐχομάστε μία Βουλή.
 Νάχη ποδάχη, νάνε βουδὴ.
 Καὶ ἕναν Πρόεδρο ἀνοιχτομάτη,
 Ποῦ νὰ μὴν πέφτη ποτὲ σ' ἀπάτη.
 Γερουσιαστὰδες μ' ὅλην τὴν τάξι
 Μὴ δεκαπέντε κ' ἕνα δεκάξη!·
 Ξένους Ἐπάργους σταῖς Ἐπαρχίαις,
 Γιὰ νὰ πληρῶσουνε καὶ τ' ἀμαρτίαις,
 Ὅσοι στὸν τόπο τους ἔχουν πολλὰς
 Στὰ μοναστήρια καὶ τ' ἐκκλησιαῖς.
 Καὶ τοῦ εὐχομάστε νάνε καλά,
 Νὰ μὴ θυμὸν ἔμὲ εὐχολεῖα.
 Κί ὅσο ὁ χειμῶνας εἶνε ὁ κακὸς
 Τοῦ εὐχομάστε νάνε ζεστός,
 Σὰ μὲ τὰ χιόνια καὶ μὲ τὸ κρύο
 Ἐξμουτρήσανε τὰ ἔΞΗΝΤΑ ΔΥΟ!

— 0 —

ΣΙΝΔΡΟΜΗΤΑΔΕΣ! γιὰ μπόναμά σας
 Πᾶστε τὸ ΔΙΑΟΛΟ στὴν συντροφιά σας,
 Ἀπὸ σὰς μόνον εἶν πλερωμένος,
 Ἀπὸ σὰς μόνους ἀσφαλισμένος·
 Μὴν τὸν ἀφήσετε, καὶ σεῖς σκληρὰ
 Ὡσὰν τὴν νύφη ὁ χτὰ Σπαρτιά.
 Μὴ τὸ Ἀποθήκης μας, τὴν μαυρισμένης,
 Γιατὶ τὴν ἔχρισε ὁ Διογένης
 Ἀποστραφῆτε, τὴ συντροφιά
 Ὡσὰν νὰ μὴν εἶχε καὶ γιατρεία...
 Λέραις καὶ βρώμαις εἶν παραμύθεια,
 Πόλλα σφογγίζονται μὲ τὴν Ἀλήθεια!
 Πᾶστε τὰ χάλανδα, εἶνε δικὰ σας,
 Νὰν τὰ διαβάσετε, κί ἂν στὴν κοιλιά σας
 Ξυπνήσουν φλάτα ἄν κολοκύθια,
 Προμηθευθῆτε μὲ τὴν Ἀλήθεια,
 Εἶνε γιὰ τέτοια γιατρικὸ θεῖο.
 Καθὼς τὴ γράφουμε στὰ ἔΞΗΝΤΑ ΔΥΟ!

ΠΑΘΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΟΥ
 ΤΗΣ « ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗΣ. »

Πορῆ ἀποκτείνει πολλοὺς ἀδιέξοδος οὔσα·
 Πορῆ καὶ σώζει τραυλὸν ἰεῖτα μέλος.
 — Ὁρ. Ἑλλ. Ἀνθολογία! —

Φίλτατοι Σινδρομηταί, κατ' αὐτὰς δεῖνὰ ἐξ δυσκολι-
 λότητος ἐπάσχημεν καὶ εἰμεθα, μὰ τὸν Μῶμον, σχεδὸν
 ἀπειλισμένοι... ὁπόταν εἰλικρινῆς τις φίλος μας,
 ὁ Π. Πανᾶς μαθὼν, ἀγνοοῦμεν πῶς, τὸ πάθος μας τοῦτο,

συμβουλευθεῖς τοὺς φίλους του, τοὺς τρεῖς ἐκείνους πα-
 λαιροὺς ἰατροὺς, ἐσκεύαζε, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν
 κατοφάγων (ἵνα κατ' Ἀριστοφάνην εἴπωμεν), μᾶς ἀξιέ-
 ρου, καὶ μᾶς ἐπέμπε τὸν δραστηκίωτον « Λύχνον τοῦ
 Διογένης, » καὶ τότε, ὡς ἐκ θαύματος θεραπευόμενοι
 ἀνεκράζομεν:

Νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεῖνὰ ποιεῖ γ' εὐθὺς μοι, καὶ τετά-
 [ραχται,
 Χῶσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ καὶ δεῖνὰ κέκραγεν.
 Ἀτρέμας πρῶτον παππάξ παππάξ, κάπειτ' ἐπάγει
 [παπαπαππάξ!·
 Χῶταν χέ—ω κομιδῆ βροντᾶ παπαπαπαπαπαππάξ!·

Τὸ τεράστιον τοῦ πανακειοῦ ἐκείνου ἀποτέ-
 λεσμα δὲν ἐπεριορίζετο ἕως ἐκεῖ, ἀλλὰ μετὰ τὴν γα-
 στροεντερικὴν ἐκείνην ἐπανάστασιν καὶ ἐκβολὴν, τότε δὴ
 τότε, μᾶς ἐγένετο ἐπὶ πλέον πρόσφορον. Ὡ! ὁ Πανᾶς καὶ
 Συντροφία εἶνε ἀπαράμιλλοι εἰς τοιοῦτου εἶδους σκευα-
 σίας! — Ἡ τιμὴ τοῦ Σφογγίτου τῶρα μὲ τὴν Ἀλήθειαν
 ὀριστικῶς ἐξέπεσε. Ἡμεῖς ἠθέλομεν εἶσθαι ἀγενεῖς καὶ ἀ-
 γνώμονες, ἂν δὲν προσφέρομεν τὰς οἰασθήποτε εὐχαρι-
 στηρίου μας εἰς τὸν Π. Πανᾶν, ὅστις ποσῶς δὲν ἐδί-
 σταξε νὰ μᾶς χάριση ὅτι ἔχει, καὶ τὸσον ἐπιτηδεῖως
 εἰς τὴν χρείαν μας νὰ μᾶς βοηθήση. Ἀποροῦμεν
 δὲ πῶς, μεταξύ τήσιν στιχοδιδάκτορα ἰταλικῆς,
 ἐξύφυγε εἰς τὸν κινητικὸς σφογγιστικὸν μυ-
 θοθήραν τὸ Ἀρίοστειον ἐκεῖνο:

**Nè che poco io vi dia da imputar sono,
 Chè tutto quel che ho, tutto vi dono.**

Τὸ καθ' ἡμᾶς, τελέσαντες τὴν ἄφθονον ἐκείνην, τῷ
 θεῷ Σπερκουλίῳ, (α) θυσίαν, πρὸς ἀνάμνησιν τληκίουτου
 συμβάματος, ἐσήσαμεν, Δονχεζωτικὸν τρόποιον,
 τοὺς ἐξῆς πανακειοὺς στίχους:

Πανὰκι, πρόσφορον καὶ μαλακὸν,
Αχ! πῶς μοῦ ἀλάφρωσες τὸ σωθεῖκό!!
Νὰ σ' ἀνταμείψω δὲν ἤμπορᾷ
Αλλως παρ' ἔτσι... Ναι, καὶ σ' ὀρκίζομαι,
Σὲ νάχω πάντα, γιὰ νὰ σφογγίζομα!

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τὸ πρῶτον μου ὄλο θὰ πῆ ψωμί,
 Τάλλο μου γαῖδαρος, σ' ἄλλῃ φωνῇ,
 Ἦγουν ἄν νὰ ἔλγες, σὲ γλώσσα ἀπλειά·
 Γαῖδαρος γένομαι γιὰ μία μπουκιά.
 Μὰ ὡς καὶ τὴν τέχνην μου τὴ βρωμερῇ·
 Βρίσκετε μέσα στὴ λέξι αὐτῇ,
 Γιατὶ τυπὸνὸν πανὶ καλὸν,
 Γιὰ κεῖ ποῦ ξέρετε... τὸ σχαντερό.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

(α) Θεὸς ἐφοροῦ τῶν ἀποπίτων, παρὰ Ῥωμαίους.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ὁ ὑπεύθυνος, Ἐδριτῆς **ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΕΡΛΑΝΗΣ.**

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η Κ Ε Φ Α Λ Λ Η Ν Ι Α. »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΟΡΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΙ.Σ3.Υ1.Φ1.0048